

Rodičia ho odvrhli.

Vychovali ho vrany.

Prenasledovala ho temnota.

Jacob Grey

DIVOSI

VRANOVRAVEC

DIVOSI

VRANOVRAVEC

Jacob Grey

DIVOSI

VRANOVRAVEC

Fortuna
Libri

Original title: Jacob Grey: FERALS: THE CROW TALKER
Text © Working Partners Ltd 2015
Cover art © 2015 by Eric Deschamps
Cover design by Sarah Creech

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015
Translation © Róbert Hrebíček, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Lucia Krajíčková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-389-5

Osobitná vďaka patrí Michaelovi Fordovi.

Niektoré obete mali na telách stopy po zuboch. Iné ktosi zhodil z veľkej výšky alebo boli nafúknuté a ich krv obsahovala jed. Dodnes nikto nevie, čo – alebo kto – má na svedomí čudnú sériu vražd, ku ktorým v to osudné leto došlo v Čiernom kameni.

Josephine Wallaceová, hlavná knihovníčka
Čiernokamenskej ústrednej knižnice:
Záhada Temného leta

1. kapitola

Noc patrila jemu. Zahalil sa do tmy a vnímal vône. Vychutnával si zvuky i chvíle ticha. Skákal z jednej strechy na druhú. Sledovalo ho iba biele oko mesiaca a tri vrany, ktoré sa vznášali na temnej oblohe nad ním.

Čierny kameň sa rozrastal na všetky strany ako nejaká bakteriálna kultúra. Krá sa letmo rozliadol po meste – smerom na východ sa týčili mrakodrapy, západne sa tiahli nekonečné šikmé strechy chudobnejších štvrtí a dymiace komíny priemyselnej oblasti. Na severe sa črtali opustené činžiaky. Kdesi na juhu tiekla rozvírená a zakalená Čierna voda, ktorá odnášala z mesta špinu, no nikdy jej ho celkom nezbavila. Krá zacítil hnilobný pach.

Krá sa znova rozbehol, pričom vyľakal jedného tučného holuba. Poskakoval okolo starého bilboardu a veril, že vrany ho budú nasledovať. Dve takmer nebolo vidieť – pripomínali poletujúce tieň čierne ako smola. Tretí vták bol biely a v tme svietil ako duch.

Zomieram od hladu, zamrmlal Škreko, najmenšia z vrán. Hlas mal vysoký a prenikavý.

To ty vždy, ozval sa Chmuro. Krídlami mával pomaly a rovnomerne. Mladí sú takí nenásytní.

Krá sa usmial. Všetci ostatní by hlasy vrán vnímali iba ako bežné zvuky vtákov. On v nich však počul viac. Oveľa viac.

Ešte stále rastiem! ohradil sa Škreko a rozhorčene zamával krídlami.

S výnimkou mozgu, zachechtal sa Chmuro.

Belko, stará slepá vrana s bielym perím, sa vznášal nad nimi. Ako zvyčajne, aj tentoraz mlčal.

Krá spomalil, pretože sa zadychčal. Pľúca mu naplnil studený vzduch. Započúval sa do zvukov noci – po klzkej asfaltovej ceste prefrčalo auto, z diaľky doliehala rytmická hudba. Ešte ďalej sa ozvala siréna. Akýsi muž sa rozkričal, no nedalo sa mu rozumieť. Chlapca netrápilo, či zvyšuje hlas od hnevu, alebo od šťastia. Dolu žili bežní obyvatelia Čierneho kameňa, hore, medzi siluetami výškových budov... zasa on a vrany.

Prešiel popri otvore, ktorým z klimatizačného zariadenia vychádzal teplý vzduch, a zastal. Nosové dierky sa mu rozšírili.

Jedlo. Čosi slané.

Prebehol k okraju strechy a pozrel nadol. Zbadal dvere, ktoré viedli do uličky plnej odpadkových košov. Tiahla sa za reštauráciou s rýchlym občerstvením, otvorenou dvadsaťštyri hodín denne. Krá vedel, že vyhadzujú jedlá, ktorým nič nechýba. Asi to boli zvyšky, no neprekážalo mu to. Letmo prezrel všetky kúty. Nevšimol si nič podozrivé, na zemi však vždy hrozilo nebezpečenstvo. Bolo to ich miesto, nie

jeho.

Chmuro dosadol vedľa neho a naklonil hlavu. Krátky a hrubý zobák sa mu vo svetle pouličnej lampy leskol dozlata. *Myslíš si, že je to bezpečné?* spýtala.

Krá zachytil náhly pohyb – v odpadkových košoch sa prehrabával potkan. Zdvihol hlavu a nebojácne sa zahľad na chlapca. „Podľa mňa hej,“ ubezpečil vranu Krá. „No dávaj si pozor.“

Vedel, že vrany nemusia upozorňovať. Po ôsmich rokoch spoločného vyberania smetiakov mu už bolo jasné, že im môže dôverovať väčšmi než sebe.

Nohu si prehodil ponad okraj strechy a ticho doskočil na plošinu požiarneho schodiska. Škreko sa zniesol na bok smetiaka, Chmuro kľzavo pristál na rohu strechy, odkiaľ mal výhľad na hlavnú ulicu. Belko dosadol na kovové zábradlie schodiska, pričom ho poškriabal pazúrmí. Všetci držali stráž.

Krá zliezol dolu schodmi. Chvíľu sa krčil a uprene hľad na zadný vchod do reštaurácie. Keď zacítil vôňu jedla, začalo mu hlasno škrikať v žalúdku. *Pizza, pomyslel si. A burgery!*

Zalovil v najbližšom odpadkovom koši a vytiahol žltú polystyrénovú škatuľku. Ešte stále bola teplá. Otvoril ju. *Hranolčeky!* Rýchlo sa napchával. Boli mastné, slané, na okrajoch pripálené. Jednoducho skvelé. V hrdle ho zaštipal kyslý ocot, no neprekážalo mu to. Nejedol už dva dni. Nežul, iba prehltal. Takmer sa začal dusiť, potom sa pustil do ďalších hranolčekov. Jeden mu vypadol z ruky. V zlomku sekundy sa ho zmocnil Škreko a začal doň dobať.

Chmuro chrapľavo vykrikol.

Krá sa mykol a prikrčil sa vedľa smetiaka. Oči zabodával do tmy. Keď sa na konci uličky zjavili štyri postavy, rozbúšilo sa mu srdce.

„Hej!“ zvolala najvyššia z nich. „Preč od našej skryše!“

Krá ustúpil dozadu a pritisol si škatuľku k hrudi. Škreko zamával krídlami a odletel.

Postavy pristúpili bližšie, takže sa ocitli vo svetle pouličnej lampy. Boli to chlapci, azda o niekoľko rokov starší ako Krá. Roztrhané šaty prezrádzali, že žijú na ulici.

„Je tam dosť,“ ubezpečil ich Krá a kývol k odpadkovým košom. Keď sa rozprával s inými ľuďmi, cítil sa trápne. Robieval to zriedka. „Pre nás všetkých,“ dodal.

„Nie, nie je,“ vyhlásil chlapec s dvoma krúžkami v hornej pere. Hrdo vykročil vpred, pohojdávajúc plecami. „Je tam dosť iba pre nás. Kradol si.“

Máme na nich zaútočiť? spýtal sa Škreko.

Krá pokrútil hlavou. Utrpieť zranenia pre niekoľko hranolčekov by sa mu nevyplatilo.

„Nekrúť hlavou, ty špinavý zlodej!“ ozval sa vysoký chlapec. „Klameš!“

„Navyše hrozne smrdí. Fuj,“ dodal s úškrnom jeho nižší kamarát.

Krá cítil, že sa mu rozpaľuje tvár. Urobil krok vzad.

„Kamže, kamže?“ spýtal sa chlapec s pírsgom. „Prečo chvíľu nezostaneš s nami?“ Pristúpil ku Kráovi a drsne ho štuchol do hrude.

Náhly útok Kráa prekvapil. Spadol na chrbát. Škatuľka

mu vypadla z rúk a hranolčeky sa vysypali. Chlapci sa priblížili.

„A teraz ich hádže na zem!“

„Pozbieraš ich?“

Krá sa rýchlo postavil. Ocitol sa v pasci. „Sú vaše.“

„Na to je prineskoro,“ vyhlásil vodca a prešiel si jazykom po krúžkoch na pere. „Musíš zaplatiť. Koľko peňazí máš pri sebe?“

Krá vyvrátil vrecká. Srdce mu búšilo. „Nemám nijaké.“

Chlapec vytiahol z vrecka nôž, ktorého čepeľ sa zaleskla. „V tom prípade si vezmeme tvoje zlodejské prsty.“

Vodca vyrazil vpred. Krá zovrel okraj kontajnera a vyskočil naň.

„Je rýchly, však?“ zareagoval chlapec. „Dostaňte ho!“

Jeho traja kamaráti obkolesili odpadkový kôš. Jeden sa zahnal Kráovi po členku, ďalší triasol smetiakom. Krá sa kolísal, aby udržal rovnováhu. Chlapci sa smiali.

Tri metre doľava zbadal kovovú odkvapovú rúru. Vyskočil na ňu, no keď ju obopol prstami, odtrhla sa. Do vzduchu sa zdvihol oblak tehlového prachu. Krá spadol na bok a z pľúc mu prudko vyrazil vzduch. Priblížili sa k nemu štyri vyškerené tváre.

„Držte ho!“ zvolal vodca.

„Prosím... Nie...“ Krá zápasil, no chlapci si mu sadli na nohy a ťahali ho za ruky. Chlapec s nožom sa týčil nad ním. „Ktorá to bude, chalani?“ Hrotom čepele striedavo ukazoval raz na jednu, raz na druhú ruku. „Ľavá alebo pravá?“

Krá nikde nevidel vrany. Doľahol naňho strach.

Chlapec si čupol a kolenom sa mu oprel o hrud'. „Na koho to slovo padne, ten musí ísť z kola von.“ Hrot tancoval z jednej strany na druhú.

Dávaj pozor, Krá! zvolal prenikavo Chmuro. Všetci chlapi zdvihli zrak. Potom sa zhora načiahla ruka a zdrapila vodcu za golier. Keď ho ťahala od Kráa, jajkal.

Ozvalo sa plesnutie – dotyk kože s koľou – a nôž s rachotom spadol na zem.

Odkiaľ sa tu vzal? spýtal sa Škreko.

Krá sa posadil. Chlapca s pírsgom držal za golier akýsi vysoký štíhly muž. Spod špinavého vlneného klobúka mu vystupovali nepoddajné hnedé vlasy. Mal na sebe niekoľko vrstiev znečisteného oblečenia vrátane starého hnedého trenčkotu, ktorý si okolo pása oviazal opaskom z rozstrapkaného modrého motúza. Jeho chumáčovitá brada nebola na všetkých miestach rovnako dlhá. Krá usúdil, že má asi dva-dsaťpäť rokov a je bezdomovec.

„Nechajte ho tak,“ povedal muž drsným hlasom. V prítmí jeho ústa pripomínali čiernu dieru.

„Prečo vám na tom záleží?“ ozval sa chlapec, ktorý držal Kráa za ľavú ruku.

Muž prudko strčil vodcu k odpadkovému košu.

„Zošalel!“ zvolal chlapec, ktorý zvieral Kráovi nohy. „Padáme odtiaľto.“

Vodca výhražne zdvihol nôž a zamával ním na zanedbaného bezdomovca.

„Máš šťastie, že si taký zafúľaný,“ zavrčal. „Nechcem si

zašpiniť nôž. Podďte, chalani!“ Štyria útočníci sa obrátili na odchod a vyšli z uličky.

Krá sa postavil na nohy, ešte stále dychčal. Zdvihol zrak. Zbadal, že na zábradlí požiarného schodiska sedia všetky tri vrany a mlčky ho sledujú.

Keď gang zahol za roh, z tmy uličky sa vynorila ďalšia menšia postava a pristúpila k mužovi. Bol to chlapec s úzkou bledou tvárou a so špinavými blond vlasmi, ktoré mu stáli dupkom. Krá odhadol, že má sedem či osem rokov. „A už sa nevracajte!“ skríkol a pohrozil im päťou.

Krá sa rozbehol k hranolčekom roztrúseným po zemi a začal ich vkladať naspäť do škatuľky. Dobré jedlo by nemalo vyjsť nazmar. Po celý čas cítil, že naňho hľadia chlapec i muž, ktorý ho zachránil.

Keď bol hotový, vložil si škatuľku do hlbokého vrečka kabáta a rozbehol sa k požiarnemu schodisku.

„Počkaj,“ ozval sa muž. „Kto si?“

Krá sa obrátil tvárou k nemu, no pozeral do zeme. „Nikto.“

Muž prudko vyfúkol vzduch nosovými dierkami. „Na-ozaj? Kde máš rodičov, Nikto?“

Krá pokrútil hlavou. Nevedel, ako má odpovedať.

„Mal by si si dávať pozor,“ upozornil ho muž.

„Viem sa o seba postarať.“

„Nejako tomu neveríme,“ podotkol chlapec a zdvihol bradu.

Krá začul, ako vrany hore na zábradlí prešľapujú z nohy na nohu. Muž k nim zdvihol zrak a prižmúril oči. Pery sa mu rozťahli do úsmevu. „Priatelia?“ spýtal sa.

Nastal čas ísť domov, pripomenul Chmuro.

Krá vystupoval po oceľovom rebríku. Striedal ruky a nohami našľapoval svižne a takmer nečujne. Keď sa ocitol naspäť na streche, naposledy sa pozrel na muža. Sledoval ho. Chlapec sa zatiaľ prehrabával v odpadkových košoch.

„Chystá sa čosi zlé!“ zvolal muž. „Veľmi zlé! Keď budeš mať problémy, pozhováraj sa s holubmi!“

S holubmi? Vie sa rozprávať iba s vranami.

Holuby! ozval sa Škreko, akoby mu čítal myšlienky. Lepšie porozumieš kameňu!

Asi nemá všetkých päť pohromade, nadviazal Chmuro. No tak je na tom veľa ľudí.

Krá sa vyšvihol na strechu a rozbehol sa. Hoci utekal, nevedel zabudnúť na slová, ktoré mu povedal na rozlúčku muž. Vôbec mu nepripadal šialený. Tvár mal neľútostnú, pohľad jasný. Nepripomínal starých opilcov, ktorí sa potácajú po uliciach alebo čupia vo dverách a žobrujú o peniaze.

Navyše mu pomohol. Vystavil sa nebezpečenstvu napriek tomu, že na to nemal nijaký dôvod.

Vrany lietali nad chlapcom. Krúžili okolo budov a vracali sa naspäť. Smerovali do bezpečia hniezda. Domov.

Keď ho objala tmavá noc, srdce mu konečne prestalo búšiť.

2. kapitola

Je to rovnaký sen. Ako vždy.

Opäť sa ocitol v starom dome. Posteľ je veľmi mäkká – zdá sa mu, že leží na oblaku. Je mu v nej teplo. Najradšej by sa obrátil na chrbát, pritiahol si paplón až k brade a znova zaspal. No nikdy sa mu to nepodarí. Nie je to totiž iba sen. Je to aj spomienka.

Zo schodov pred izbou k nemu doliehajú náhlivé kroky. Idú si poňho.

Spustí nohy a prstami sa dotkne hustého koberca. Posteľ stojí v tieni, rozozná však obrysy hračiek na bielizníku a policu s obrázkovými knihami.

Pod dverami zbadá ostré svetlo. Začuje naliehavé, no tlmené hlasy rodičov.

Kľučka sa otočí a rodičia vojdú do izby. Mama má na sebe čierne šaty, po lícach jej tečú striebristé slzy. Otec prišiel v hnedých menčestrových nohaviciach a košeli, ktorú má na hrudi rozopnutú. Čelo mu zalieva pot.

„Prosím, nie...“ hlesne Krá.

Mama ho chytí za ruku – dlaň má vlhkú – a ťahá ho

k oknu.

Vzpiera sa, ale vo sne je malý a ona prisilná.

„Neodporuj,“ požiada ho. „Prosím. Tak to bude najlepšie. Sľubujem.“

Krá ju kopne do predkolenia a poškriabe nechtami. Priťahne si ho však k telu, mocne ho zovrie a ťahá k parapetu. Vystrašený Krá sa jej zaryje zubami do predlaktia. Nepustí ho ani vtedy, keď jej prehryzne kožu. Otec odtiahne závesy a Krá na chvíľu v čiernej okennej tabuli zbadá svoju tvár – buclatú, s vytreštenými očami, vydesenú.

Okno sa zrazu prudko otvorí a do izby prúdi studený nočný vzduch.

Teraz ho drží už aj otec – každý rodič mu zvierajú jednu ruku a nohu. Krá sa vzpína a krúti, vrieska.

„Pst! Pst!“ upokojuje ho mama. „Všetko je v poriadku.“

Blíži sa koniec nočnej mory. No hoci si to Krá uvedomuje, hrôza nepoľavuje. Rodičia ho tlačia a ťahajú ponad parapet. Nohy mu visia nadol, v hĺbke vidí zem. Otcova sánka pôsobí pevne, až brutálne. Nepozrie sa synovi do očí. Krá však zbadá, že aj on plače.

„Urob to!“ zvolá otec a pustí ho. „Jednoducho to urob!“

Prečo? chce skríknúť Krá. No vyjde z neho iba detský kvílivý plač.

„Prepáč,“ povie mama. Nato doňho strčí, takže vypadne z okna.

Na zlomok sekundy mu zovrie žalúdok. Potom sa ho ujmu vrany.

Znesú sa mu na ruky a nohy, pazúrami sa mu zaryjú do kože adopyžama. Zjaviasa akotmavý oblak, ktorý prišiel od nika-

dial', a unášajú ho do výšky.

Tvár má plnú peria, cíti jeho zemitú vôňu.

Pod čiernymi očami, krehkými nohami a mávajúcimi krídlami stúpa čoraz vyššie.

Odvzdá svoje telo vtákom a rytmu ich letu. Pripravuje sa na to, že čochvíľa sa preberie...

No dnes večer sa to nestane.

*Vrany zostúpia a zľahka ho položia na dlažbu. Potom sa pozdĺž vyblednutej príjazdovej cesty, ktorá vedie pomedzi stro-
my, vrátia naspäť k domu. Zbadá, že za oknom, ktoré je teraz už zatvorené, stoja rodičia a objímajú sa.*

Ako to dokážu?

Ešte stále sa nepreberá.

Vtom zbadá akúsi postavu – tvora –, ktorá vystúpi z tmy v záhrade pred domom. Pomalými, premyslenými krokmi napreduje k dverám domu. Je vysoká, takmer taká ako samotné dvere, navyše veľmi štíhla, s tenučkými končatinami, ktoré sú v pomere k telu pridlhé.

Sen ešte nikdy nedospel až sem. Toto už netvorí súčasť spomienok – to Krá cíti až do špiku kostí.

Vďaka nejakému triku vidí tvorovi do tváre – zblízka. Je to muž, no taký, akého ešte nikdy nevidel. Chce odvrátiť pohľad, ale jeho pozornosť upútajú črty bledej tváre, ktorá ostro kontrastuje s čiernymi vlasmi. Tie tvoria členité hroty, ktoré sa mužovi dvíhajú nad čelo a jedno oko. Keby nebolo očí, bol by celkom pekný. Sú však celkom čierne – vidieť iba zrenice a dúhovky, nie bielka.

Krá netuší, kto to je, ale vie, že je viac ako zlý. Jeho štíhle telo priťahuje temnotu. Prišiel škodiť. Konať zlo. To slovo

mu príde na um samovoľne. Chce vykriknúť, od strachu však stratí hlas.

Zúfalo sa túži prebudiť, no nestane sa to.

Návštevníkove pery sa skrútia do úškrnu. Zdvihne ruku, ktorej prsty pripomínajú ovisnuté pavúcie nohy. Krá zbadá, že na jednom z nich má veľký zlatý prsteň. Keď vezme do ruky klopadlo, ruka sa mu zatvorí ako korunné lupienky kvetu. Krá teraz vidí iba prsteň a obraz vyrytý ostrými čiarami do jeho oválneho povrchu. Je to pavúk s ôsmimi štetinatými nohami. Telo tvorí jediná uzavretá čiara – menšia krivka vyznačuje hlavohruď, väčšia bruško. Na chrbte je čosi, čo pripomína písmeno M.

Neznámy raz zaklope a otočí hlavu. Pozrie priamo na Kráa. Vrány na chvíľu zmiznú a na svete zostanú iba on a zlý muž. Keď muž tichým hlasom prehovorí, sotva pohne perami.

„Idem si po teba.“

Krá sa prebudil a vykrikol.

Čelo mu zalieval pot a na rukách mu naskočili zimomriavky. Napriek tomu, že hore medzi konármi bola natiahnutá celtovina, videl, ako vydychuje paru. Keď sa posadil, strom zavrzgal a hniezdo sa trocha rozhojvalo. Z ruky mu odcupotal pavúk.

Zhoda okolností. Je to iba zhoda okolností.

Čo sa robí? spýtal sa Škreko. Zletel z okraja hniezda a dosadol vedľa neho.

Krá zatvoril oči. Za viečkami mu horel obraz prsteňa s vyrytým pavúkom.